

Bylo jednou jedno **město**. Jmenovalo se Jeruzalém. Bylo to město jako každé jiné. Bylo to město obyčejné, neboť v něm žili obyčejní lidé. Jako třeba tihle dva.

Alžběta a Zachariáš.

Už spolu žili dlouho, byli to staří manželé. Dobře si rozuměli, byli spolu rádi. Ale trápila je jedna věc. Nemohli mít děti. Velmi si je přáli. Alespoň jedno dítě. Všichni kolem děti měli, většinou jich měli hodně. Jenom Alžběta se Zachariášem pořád nic. Byli z toho pořádně smutní.

Copak Pán Bůh neslyší naše prosby? Copak nám Pán Bůh nechce dát děťátko?

A protože už oba dva byli docela staří, začali si říkat:

Asi to tak bude. My žádné dítě nikdy mít nebudeme, zůstaneme sami.

Bylo jednou jedno **město**. Jmenovalo se Jeruzalém. Bylo sice obyčejné, neboť v něm žili obyčejní lidé, ale bylo také něčím zvláštní. V tom městě stával

chrám.

Chrám byla taková obrovská stavba, kam lidé přicházeli na bohoslužby. Chtěli se setkat s Bohem. Je důležité, aby lidé chodili za Bohem. Mohou jej prosit o pomoc, můžou mu zpívat písničky z radosti anebo se ho mohou ptát, když si nevědí rady se svým životem. Tenkrát takhle chodilo do chrámu

mnoho lidí

. Doba byla zlá. V zemi izraelské totiž vládli nepřátelé. Všude byli cizí

vojáci

. Brali peníze, jídlo i výrobky. Obyvatelé země si přáli, aby cizáci odešli pryč. Říkali si:

Pán Bůh nám určitě pomůže. Porazí nepřátelského krále. Pošle nám správného krále, který nás zachrání.

Takovému králi tenkrát říkali mesiáš – Zachránce. Všichni se na něho moc těšili a prosili Pána Boha, aby jim takového Zachránce poslal co nejdříve na pomoc.

Ted' už víte, že v městě Jeruzalémě byl chrám a byli tam také staří manželé Alžběta a Zachariáš. No a ten Zachariáš pracoval v chrámu. Byl kněz. (Asi něco jako farář.) Kněz Zachariáš každý den chodil do chrámu a plnil rozličné úkoly. Jednou ale dostal veliký úkol. Úplně ten největší. Měl zajít sám úplně dovnitř chrámu. Tam byla komůrka, kam se běžně nechodilo, protože tam byla ukryta nejvzácnější věc. Obrovský poklad. Uvnitř totiž byla veliká

truhla

a v té truhle byl veliký poklad. Hádejte jaký? Byly tam papíry a byly tam kamenné desky, na kterých byla napsána Boží slova. Co Bůh chce po lidech, co jim nabízí, co jim slibuje. A to je

veliká vzácnost, znát Boha. Zachariáš tedy jednoho dne směl zajít až k téhle truhle a modlit se k Pánu Bohu. Vzal si na sebe slavnostní červený plášť, zavřel se do toho pokojíčku s truhlou, **klekl si**

a o samotě se modlil k Bohu. Děkoval za všechny lidi, že mohou vědět o Bohu, a prosil, aby jim Bůh pomáhal. Byla to pro Zachariáše veliká chvíle – on sám se modlil k Bohu před truhlou, v níž byl uložen Boží poklad. Boží slova, ze který vznikla Bible.

A tu se to stalo! Před Zachariášem se objevil posel, neboli **anděl**. (Někdy se poslům říká andělé a aby se nepletli s ostatními lidmi, tak se jim přidělávají křídla.) Ten anděl-posel

přinesl zprávu. „Zachariáši, mám pro tebe radostnou novinu. Bůh je dobrý a vyslyšel tvé prosby. Ty a tvá žena budete mít dítě. Dáš mu jméno Jan. Bude připravovat cestu novému králi – zachránci, kterého pošle Bůh.“

Co myslíte, že na to Zachariáš řekl? Věřil nebo nevěřil? Říkal si: tomu se mi nechce věřit. Nějak se mi to nezdá, vždyť já i Alžběta jsme staří a nemůžeme mít děti. Anděl mu odpověděl: nechceš-li věřit, nevěř. Ale od této chvíle nepromluvíš, dokud se chlapec nenarodí.

Lidé čekali venku před **chrámem** a divili se: „Co ten Zachariáš pořád nevychází? Asi se uvnitř stalo něco zvláštního. Počkáme, až přijde, a všechno nám poví.“ Ještě víc se lidé podivili, když Zachariáš přišel a nic jim nepověděl, protože nemohl mluvit. „Opravdu, stalo se něco zvláštního.“ Krátce nato začalo Alžbětě růst břicho, což znamenalo, že čeká děťátko.

To bylo v **Jeruzalémě**. Na venkově, v malém městečku Nazaretě, skoro na vesnici **bydlela**

Alžbětina příbuzná. Jmenovala se

Marie

. Nebyla stará, naopak, byla velmi mladá. Něco doma dělala, když za ní také přišel anděl.

Pěkně ji pozdravil a řekl jí, ať nemá strach. „Neboj se, Marie, Pán Bůh tě má rád. Narodí se ti

syn a dáš mu jméno Ježíš. Bůh s vybral tebe, abys přivedla na svět Zachránce. Vždyť víš, jak hodně lidí na něj čeká. On bude kralovat na věky věků.“ Marie se podivila tomu, co anděl říká, ale měla velikou radost, že bude mít dítě a že bude lidem pomáhat. Proto řekla andělovi. „Ať se mi stane, co říkáš. Budu sloužit Bohu.“ Když anděl viděl, že Marie všemu rozumí, co jí vyřídil, odešel od ní.

Zanedlouho se Marie rozhodla, že půjde navštívit svou příbuznou Alžbětu. Alžběta už nikam daleko chodit nemohla, protože měla docela velké břicho a v něm miminko. Marie sama už také v sobě nosila děťátko, ale dosud ještě nebylo příliš veliké. Tak šla Marie za Alžbětou do **Jeruzaléma**

. Když přišla za ní domů, pozdravila ji. Když Alžběta uslyšela Mariin hlas, zaradovala se. A pověděla: „Vítej Marie. I to dítě ve mně se pohnulo radostí, že k nám přicházíš. Opravdu, co slíbil Bůh, se splní. Přivedeš na svět Zachránce, toho pravého krále.“

Marie měla radost, že vidí Alžbětu, ale hlavně se těšila, že se blíží den, kdy Bůh dá světu Ježíše jako Zachránce. Proto zazpívala písničku, kterou chválila Boha. **627**

Netrvalo dlouho a Alžbětě se narodilo **dítě**. Kluk. Všichni přátelé a sousedi přišli na **osla**
vu

aby společně dali malému chlapci jméno. Na té slavnosti všichni říkali: „Ten kluk se bude jmenovat Zachariáš, jako jeho tatínek.“ Alžběta však nechtěla: „Ne, bude se jmenovat Jan.“ Hosté na slavnosti jí říkali: „Proč Jan, takové jméno je nezvyklé. Nikdo ve vaší rodině se tak nejmenuje.“ Zachariáš, který byl už několik měsíců němý, si vzal

papír

a napsal na něj: Jeho jméno je Jan. Všichni se divili tomu nezvyklému jménu. A ještě víc divil, když Zachariáš najednou začal mluvit a chválit Boha. Všichni si říkali: TADY SE OPRAVDU DĚJÍ VELIKÉ VĚCI. Z TOHO CHLAPCE NĚCO BUDE. TADY SE STARÁ BŮH.

□□□□□□□□□□ Chtěl jsem nám všem dnes připomenout, co obsahově patří do adventu, o čem se však takřka nemluví. Narození Jana Křtitele, zvěstování Marii, její návštěva u Alžběty. Jsou

to události, které předcházejí Kristovu narození. Jsou to vlastně nutné kroky, bez nichž by chyběl začátek. Takové první krůčky, po nichž se evangelium teprve pořádně rozeběhne. Lukáš jako jediný z evangelistů nám podává tuto podrobnou zprávu. V tehdejších dobách málokdo vlastnil židovskou bibli, náš Starý Zákon. Knihtisk neexistoval, knihy byly velice drahé a vzácné. Navíc celá řada křesťanů nevyrostla ve víře v jediného Boha Hospodina. Neznali barvitě starozákonní příběhy o starci Abrahamovi a jeho ženě Sáře či o bezdětné dvojici Elkánovi a Chaně. Právě pro ně Lukáš stručně a hutně vyjádřil, o čem se v židovské Bibli jedná. Do dvou úvodních kapitol vměstnal mnoho podstatného. Bůh je věrný svým slibům. Postará se o svůj vyvolený národ a skrze něj se postará i o ostatní národy. Pošle předpověděného mesiáše, který zachrání lidstvo ze smrti. Bohu nezabrání v jeho záměrech ani příroda, když se zdá, že někteří lidé jsou příliš staří, neschopní či nepoužitelní. U Boha je možné všechno.

V úvodu evangelia dvakrát přichází posel-anděl. Jeho poselství není určeno pouze Zachariášovi a není určeno pouze Marii. Všem dalším pokolením ukazuje návaznost Ježíšova života na dřívější Boží činy. Bůh je věrný, neopouští dílo svých rukou, trvá na svých slibech. Zachariáš a Marie při setkání s Božím poselstvím zrcadlí dvojí přístup. Dvojí reakci na Boha. První reakce je Zachariášova. Třebaže je jako kněz na svatém místě, modlí se a koná vznešenou bohoslužbu, přesto Pánu nedůvěřuje. Jeho přístup je přístupem nedůvěry, odstupu a pochybností. S takovým přístupem nemá druhým co povědět. Ztrácí schopnost mluvit. Opačný přístup k Bohu je přístup Mariin. Je založený na důvěře, pokoře a zájmu. Marii zastihne anděl uprostřed všedního dne. A ona Boha přijme. Marie má co povědět. Sotva přijde za Alžbětou a jen co ji pozdraví, už se Alžběta z jejích slov raduje a objevuje za nimi Boží lásku. Lukášův úvod k evangeliu, stejně jako advent nám dávají na výběr ze dvou přístupů. Přistoupíme k Bohu s důvěrou nebo s nedůvěrou? Vyberme si správně. Amen.

1. Samuelova 1,1-10 □□□□□□□□□□□□□□□□ 260, 680, 627,169, 450 □□□□□□□□ Židům 11,8-12

DVOJÍ OČEKÁVÁNÍ (Lukáš 1,39-45)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 17. prosince 2008 21:48 - Aktualizováno Pátek, 09. říjen 2009 13:58

Kázání s obrázky pro děti a dospělé na 2. adventní neděli, 7. prosince 2008.